

Poul Sørensen: Jeg skal ikke blande mig synderlig meget i debatten med det ærede medlem hr. Rager, men af det ærede medlems meget lange og, tør jeg vist sige, noget springende foredrag mener jeg at have forstået, at det ærede medlem er medforslagsstiller til og har stemt for det, der er sket i borgerrepræsentationen. Jeg har imidlertid også på det ærede medlems indlæg forstået, at han ikke var tilfreds med, at offentligheden ikke havde fået fuld klarhed over problemet. Hvis jeg har ret i denne opfattelse — og det beder jeg det ærede medlem klargøre for mig — vil jeg stille følgende spørgsmål til det ærede medlem: findes der ikke i borgerrepræsentationens forretningsorden en bestemmelse om, at et medlem kan bringe en sag frem for offentligheden? Som gammel kommunalmand sad jeg og undrede mig over, at man ikke i Københavns borgerrepræsentation har en sådan mulighed — for det må man jo ikke have, siden det ærede medlem ikke siden 23. februar og indtil sidst i april måned har foranlediget en offentlig debat for at få netop det frem, som det ærede medlem står her og beklager sig over. Jeg afventer det ærede medlems svar.

Til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard vil jeg sige, at jeg ikke har diskuteret denne sag ud fra de tekniske problemer omkring selve Østifternes Kreditforenings bygning, men derimod principielt i forholdet til folketinget. Jeg synes, hvad jeg også sagde i mit forrige indlæg, at det ærede medlem foretager et ekstraordinært skridt ved at bringe denne sag til debat — til en i hvert fald for Københavns kommune ubehagelig debat — efter at sagen, som det nu er klargjort,¹ fuldstændig rigtigt og omhyggeligt har været behandlet i Københavns borgerrepræsentation. Offentligheden har dernæst fået meddelelse i redegørelsen fra mødet den 23. februar; enhver ved jo, at de medarbejdere inden for pressen, der har med de kommunale ting at gøre, søger de kilder, der er, ja, får måske oven i købet oplysningerne tilsendt. Pressen har altså fået meddelelse om det skete den 23. februar eller dagene lige derefter. I oktober måned, efter at det hele var sat i gang, mener det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der har 10 år eller mere bag sig som indenrigsminister, at dette er en fremgangsmåde,

som man kan tillade sig at anvende. Når man lader hengå så lang tid som fra februar til oktober, inden man ulejlig det høje ting, må man rigtignok først og fremmest sige til sig selv, at man har undladt at holde sig underrettet om disse ting.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard må have misforstået det ændringsforslag, vi nu drøfter; der ligger slet ikke i det den vidtgående fortolkningsmulighed, som det ærede medlem søgte at lægge i det. Man burde måske ikke sige det, men det forslag til beslutning, vi nu drøfter, er vel et middel til at bringe det ærede medlem ud af en uhyre vanskelig situation; det er sandheden om det. Det er jo ikke det ærede medlems forslag, der foreligger her. Det, vi her har fundet frem til, er noget ganske uskadeligt, hvormed vi kan få klaret denne sag. For mig at se står ethvert udvalg og ethvert medlem af tinget ganske frit, når vi i fremtiden skal diskutere spørgsmålet om tilskud fra vejfonden til kommunerne. Jeg har lyst til at understrege, at vi ikke har fundet de vises sten, hverken med hensyn til vejfondens midler eller andet. Det er et ganske almindeligt og ufarligt redskab, der her bruges for at få dette forslag til beslutning ført igennem tinget, så denne sag kan få en afslutning.

Tholstrup: Jeg tror, det ærede medlem hr. Rager gør sig skyldig i en erindringsforskydning, når han siger, at det tidligere medlem af borgerrepræsentationen hr. Sandau i 1954 gik med til nedrivning; der var i 1954 kun tale om rulning. Det, hr. Sandau gav tilslutning til, var en bemyndigelse til borgmesteren til den bedst mulige løsning, men det forudsatte naturligvis en ny henvendelse til udvalget, når planerne ændredes fra rulning til nedrivning, og det skete først langt senere, efter at hr. Sandau var trådt ud af borgerrepræsentationen.

Det afgørende er, at det kunne nås at ændre planerne, da frk. Bjørner sagde fra i borgerrepræsentationen, og det vil det ærede medlem hr. Rager vel næppe benægte.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil sige til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at jeg ikke tror, man kan lægge så meget i det foreliggende forslag til beslutning, som det ærede medlem præ-